آیین نامه اجرایی قانون اصلاح تبصره الحاقی ماده ۱۹ قانون‌مجازات اسلامی

مصوب دی ماه سال ۱۳۷۸ مجلس شورای اسلامی

ماده ۱ ـ دادگاه باتوجه به علل و جهات ارتکاب جرم و شخصیت متهم، نوع جرم، میزان محکومیت دوری و نزدیکی محل اقامت اجباری با محل ارتکاب جرم، امکان اشتغال یا عدم امکان اشتغال‌محکوم علیه در محل و همچنین با در نظر گرفتن نقاطی که از طرف وزارت کشور برای اقامت‌اجباری مناسب تشخیص داده نشده‌اند شهری را به عنوان محل اقامت اجباری محکوم علیه معین‌می‌نمایند.

ماده ۲ ـ وزارت کشور می‌تواند نقاطی را که به لحاظ شرایط سیاسی، امنیتی، اجتماعی و غیره برای‌اقامت اجباری مناسب نمی‌باشند هر سال یک بار تهیه و از طریق وزارت دادگستری به قوه قضاییه جهت ابلاغ دادگاهها ارسال نماید.

ماده ۳ ـ چنانچه وزارت کشور تغییر محل اقامت اجباری محکومی رابه لحاظ شرایط سیاسی،امنیتی، اجتماعی و غیره لازم تشخیص دهد مستدلا مراتب از طریق دادگستری به قوه قضائیه جهت‌ابلاغ به دادگاه اعلام می‌شود.

ماده ۴ ـ نقطه نظرات مقامات محلی، در مورد آثار و تبعات حضور محکومان در محل از طرف آن مستقیماً به وزارت کشور

ارسال‌می‌شود تا در هنگام تعیین نقاط اقامت اجباری، مورد توجه قرار گیرند.

ماده ۵ ـ دادگاه با بررسی مشکلات ناشی از اجرای حکم، چنانچه تغییر محل اقامت اجباری را لازم بداند نسبت به تعیین محل دیگر اتخاذ تصمیم می‌نماید.

ماده ۶ ـ نظارت بر اجرای صحیح حکم اقامت اجباری توسط دادگاه صادر کننده رای از طریق مرجع‌مجری حکم به عمل می‌آید.

ماده ۷ ـ وزرای دادگستری و کشور به منظور رفع معضلات اجرایی ناشی از تعیین اقامت اجباری محکومان، حداقل یک بار در سال جلسه‌ای تشکیل خواهند داد.

ماده ۸ ـ این آیین نامه در اجرای قانون اصلاح تبصره الحاقی به ماده ۱۹ قانون مجازات اسلامی،مصوب ۱۳۷۸/۱۰/۲۷ در ۸ ماده توسط وزارت دادگستری با هماهنگی وزارت کشور تهیه و درتاریخ ۱۳۸۰/۳/۲۷ به تصویب رئیس قوه قضاییه رسیده است.

مهارت ما؛ حق تجارت شماست.

فردا دیر است...

امروز با ما تماس بگیرید

www.atinip.com info@atinip.com